

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatvs
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniæ Agrippinæ, 1603

Cap. 1. Declaratur, quæ discretio tenenda sit in mortificationis externæ
exercitio ad compara[n]dam veram animi puritatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59574](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59574)

III. PARS.

IN qua declaratur, qua discretione exerceri debeat mortificatio, & quibus rebus impediatur.

PROOEMIUM.

POST QUAM servus Dei desiderium teneri cepit exercere mortificationis, cognovitque celestia & spiritualia bona & dona quae ex ea consequuntur, superest, ut intelligat qua moderatione usurpari debeat mortificatio, vitae Christianae tam necessaria & fructuosa, ne ex ipso usu aliquid damnum emanet, & explorata habeat daemones tentationes, ac media quibus illae expugnentur.

CAPVT. I.

*De discretione tenenda in exercitio mortificationis externa, pro comparanda vera anima pu-
ritate.*

PROVIDENTIAE & discretionis *S. Tho. 12. q. 66. a. 2. Et 22. q. 47. a. 7.*
 est, hominem in actionibus virtutū per media dirigere in suū finē, efficereq; ut media aptē conditio ni finis respō deāt. Sicut ergō in omni exercitatione virtutis, ita multō maxime in vsu mortificationis opus est norma discretionis: quæ si adsit, ingēs & eximius existit fructus, si desit, magna sæpē fit iactura animi & corporis. Ut autē nō ab erremus a scopo, sciendū est omniū corporis mortificationū quæ fiunt per labores, jeiunia, cilicia, disciplinas, nuditatem, aliasq; asperitates, finē esse internā animæ puritatē & perfectionē. Puritas in eo consistit, *Cassian. coll. 2. c. 16. c. 17.*
 ut anima exulta sit præstātilsimis quibusq; virtutibus, ut humilitate, patientia, castitate, fortitudine, ac imprimis caritate. In his enim vera sanctitas, & perfectio hominis spiritualis sita est. Has autem virtutes Deus tum in animam nostrā effundit, cū adiuuāte diuina gratia eam expurgauerimus à peccatis: mūditiā enim illa est immediata dispositio ad virtutes; quoq; anima plus à peccatis mundatur, hoc à Deo virtutibus amplius illustratur.

VNe

VNDELIBENTER fatemur in mortificationibus non esse positā vitæ Christianæ sanctitatem & perfectionem, sed esse tantum instrumenta & media, à Deo ordinata ad consequendam facile sanctitatem & perfectionem. Quæ

Lib. de vera virgin.

de causa BASILIVS: Necessè est omnia corporis exercitia, vt est abstinencia à cibis, & alijs, à nobis ad suum scopum dirigi, nempe ad comparandas veras animi virtutes; quò si non dirigantur, neque bona, neque mala ex se sunt, sed adiaphora, si verò dirigantur, eadem virtutis obtinent. Eadem est aliorum sanctorum Patrum sententia,

Cass. coll. 7. c. 7.

quam præclarè apud CASSIANVM exposuere sancti Abbates, Moyles &

S. Thom.

Theonas. *ieiunia*, inquit Moyles, vigiliae, meditatio scripturarum, nuditas,

12. q. 156. a. 1.

ac priuatio omnium facultatum, non perfectio, sed perfectionis instrumenta

Cass. collat. 21. c. 13. 20. 25.

sunt, quia non in ipsis consistit disciplina illius finis, sed per illa peruenitur ad finem. Et alibi Theonas susè asserit, etiam nia, cæterasque carnis afflictiones esse vtilis ad obtinendam caritatem, fortitudinem, iusticiam, temperantiam & veritatem, in quibus primarium hominis

IN MORTIF. SERVAND. 560

minis bonum consistat, eò quod has
virtutes suapte naturã sint bonæ, om-
niq̃ue tempore & loco necessariæ, affli-
ctiones verò carnis bonæ non sunt, ni-
si quatenus referuntur ad obtinen-
dam cordis puritatem, & mortifican-
das animi passiones. vñ mens humana
expurgata à cordibus, his medijs possit
secum suo creatore coniungere. Hanc
doctrinam etiam S. PAULVS vnica sen-
tentia ad viuum expresse, cum dice-
re. *Non est regnum Dei esca & potus, Rom. 14.*
sed iustitia, & pax, & gaudium in spi-
ritu sancto. quorum verborum hic
sensus est. Dona, quorum beneficio
Christus regnet in iustis, esse primò
virtutem iustitiæ, qua voce compre-
hendit omnes virtutes interiores, qui-
bus homo iustificatur; deinde pacem,
& gaudium spiritale cum reliquis spi-
ritus sancti donis & fructibus. Vesci-
verò vel abstinere ab hoc vel illo cibo,
aut potu, alij que id genus, quæ natu-
rã suã unt in differentia, eatenus bonæ
& laude digna sunt, ac ad regnum
Christi pertinent, quatenus homo ea
dirigit ad virtutes animæ consequen-
das, vel certe quatenus lege Dei vel
B b Ecclesiæ

156. DE DISCRETIONE

Ecclesie ad eundem scopum diriguntur.

Quare seruo Dei omni ope & studio laborandum est, ut sicut sedulus est in corpore ieiunijs, cilicijs, disciplinis, alijsque similibus castigando, sic impiger sit in cauendis verborum otiosorum, & peruerborum operum, prauarumque cogitationum & consiliorum lapsibus, faciatque satis obligationibus, quas status eius postulat, lectetur iustitiam & caritatem, passionibus concupiscentie interitis, irae quoque & superbiae, alijsque fortiter consistat, seruata patientiae, mansuetudinis & humilitatis lege. Deinde mortificationes suas & poenitentias Christo Domino passioni eius copulandas in eundem finem offerat, nempe ad impetrandas virtutes principales, & dona spiritus sancti, in quibus sanctitas perfectioque consistit. sic enim externa mortificatio magni erit valoris & meriti, & efficax erit ad impetranda quae diximus. Quod si specialis illa consideratio alicui non occurrat, sed tantum eo generali respectu se mortificet, ut faciliorem aditum habeat.

IN MORTIF. SERVAND. 561

ad virtutes, suo fructu spirituali & merito singulari non carebit.

HÆC documenta tam salutaria, *Aug. serm.*
necessariaque traduntur à S. AVGUSTINO, *1. de S. Ioan. Bapt.*
No. Duo, inquit, sunt abstinentia & crucis genera. Vnum corporale, aliud spirituale. Vnum à potu, atque à cibis temporale, appetitum gula à delectationibus, & mollissimis suavitatibus coercere. &c. Alterum genus est pretiosius atque sublimius, motus animi regere, et perturbationes illius modestia tranquillare placare, ira atque superbia impetu quasi feram bestiam refrigare; increpare se quadam censura austeritatis & virtutis, voluntates proprias abnegare, easque interiori examinatione discutere, &c. Hæc Beatus Augustinus. Vbi liquido demonstrat quantum discrimen sit in er mortificationem externam, qua castigatur caro, & internam, qua perturbationes, ipsaque propria voluntas mortificatur, ac anima à vitij expurgatur, nec obscure indicat externam illam, vti minus principalem, velut mediū referendā ad internam, vti magis principalem & finem alterius.

bb a

Car